

23 AUGUSTUS 2009 – EENENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

JOZUA 24, 1-2a.15-17.18b

In die dagen riep Jozua alle stammen van Israël in Sichem bijeen, met de oudsten van Israël, de familiehoofden, de rechters en de schrijvers. Toen zij voor God stonden, richtte Jozua zich tot het volk en sprak:

„Zo spreekt de Heer God van Israël: Als gij de Heer niet wilt dienen, kies dan nu wie gij wel dienen wilt: de goden die uw voorouders aan de overkant van de Rivier hebben vereerd of de goden van de Amorieten, in wier land gij woont. Ik en mijn familie, wij dienen de Heer.”

Het volk antwoordde: „Wij denken er niet aan de Heer te verlaten en andere goden te vereren. De Heer onze God heeft ons en onze vaders uit Egypte geleid, uit het land van de slavernij. Hij heeft voor onze ogen grote tekenen verricht en ons beschermd op al onze tochten en tegen alle volken waarmee wij in aanraking kwamen. Ook wij willen de Heer dienen, Hij is onze God.”

TWEDE LEZING

BRIEF AAN DE EFESIERS 5, 21-32

Broeders en zusters,

Weest elkander onderdanig uit ontzag voor Christus. Vrouwen, weest onderdanig aan uw man als aan de Heer. Want de man is het hoofd van de vrouw zoals Christus het hoofd is van de Kerk. Hij is ook de verlosser van zijn lichaam; maar zoals de Kerk onderdanig is aan Christus, zo moet ook de vrouw haar man in alles onderdanig zijn.

Mannen, hebt uw vrouw lief zoals Christus de Kerk heeft liefgehad: Hij heeft zich voor haar overgeleverd om haar te heiligen, haar reinigend door het waterbad met het woord. Hij heeft de Kerk tot zich gevoerd als een heerlijke bruid, zonder vlek of rimpel of fout, heilig en onbesmet. Zo moeten ook de mannen hun vrouwen liefhebben zoals ze hun eigen lichaam liefhebben. Wie zijn vrouw bemint, bemint zichzelf. Niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat; integendeel, hij voedt en koestert het. En zo doet Christus met de Kerk, omdat wij ledematen zijn van zijn lichaam.

„Daarom zal de man vader en moeder verlaten om zich te hechten aan zijn vrouw en die twee zullen één vlees zijn.” Dit geheim heeft een diepe zin. Ik voor mij betrek het op Christus en de Kerk.

EVANGELIE

JOHANNES 6, 60-69

In die tijd zeiden velen van Jezus' leerlingen: „Deze taal stuit iemand tegen de borst. Wie is nog in staat naar Hem te luisteren?”

Maar Jezus die uit zichzelf wist dat zijn leerlingen daarover morden, vroeg hun: „Neemt gij daar aanstoot aan? Als gij dan de Mensenzoon ziet opstijgen naar waar Hij vroeger was...? Het is de geest die levend maakt, het vlees is van geen nut. De woorden die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en leven. Maar er zijn er onder u die geen geloof hebben.”

– Jezus wist inderdaad van het begin af aan wie het waren die niet geloofden en wie Hem zouden overleveren. –

Hij voegde er aan toe: „Daarom heb Ik u gezegd dat niemand tot Mij kan komen als het hem niet door de Vader gegeven is.” Ten gevolge hiervan trokken velen van zijn leerlingen zich terug en verlieten zijn gezelschap.

Waarop Jezus aan de twaalf vroeg: „Wilt ook gij soms weggaan?”

Simon Petrus antwoordde Hem: „Heer, naar wie zouden wij gaan? Uw woorden zijn woorden van eeuwig leven en wij geloven en weten dat Gij de Christus zijt, de Zoon van God.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Dankjewel

DE EERSTE LEZING VAN VANDAAG komt uit het boek Jozua. We zijn zo'n 1.200 jaar vóór Christus. Jozua is de opvolger van Mozes. Laatstgenoemde is gestorven op de berg Nebo, in het zicht van het Beloofde Land. Je kunt die plaats bezoeken met prachtig zicht over de Dode Zee en de oases aan de overzijde.

Na Mozes voerde Jozua zijn volk het beloofde land binnen. We kennen daarover indrukwekkende verhalen. De Israëlieten bliezen op bazuinen en God versterkte de klank tot de muren van de stad Jericho door de trilling instortten. Of de slag bij Gideon. De vijanden leken te sterk, maar er was vooral het dreigende feit dat de nacht viel. En 's nachts zijn de sluipmoordenaars baas. Toen vroeg Jozua aan God, de Heer van de hemellichamen, om de zon te laten stilstaan. En het gebeurde. De zon draalde tot de Israëlieten de overwinning hadden behaald. The Longest Day. De langste dag. Verhalen die lijken op onze patriottische verhalen van de Guldensporenslag of de slag in het Beverhoutsveld, hier achter mijn huis. Met een korrel zout.

Maar in de Bijbellesing van vandaag is het heetste van de strijd voorbij. Ook voor leider Jozua. Hij is stokoud: 110. Zijn volk heeft zich gevestigd in de oases. Ze hebben huisjes gebouwd, geraniums geplant en tomaten geogst in dit land van melk en honing. Ze kregen kinderen en kleinkinderen. En ze vergeten hun verleden. Ze vergeten dat ze alles gekregen hebben.

De oude Jozua is intriest. Daarom roept hij alle verantwoordelijken samen bij de eik van Sichem, een oeroude bedevaartsplaats. Zeshonderd jaar eerder was Abraham daar langs gekomen en hij had er een dankoffer gebracht aan de Heer. En Rachel, de vrouw van Jakob had er haar afgodenbeeldjes begraven en trouw gezworen aan de Heer, vijfhonderd jaar vroeger. „Komt allen naar hier,” zei Jozua, „zo kan het niet verder. Jullie denken dat jullie alles zelf veroverd en gewonnen hebben. Jullie vergeten één enkel ding, het belangrijkste van allemaal: dankbaar te zijn om al die melk en honing in jullie leven.”

En ze waren er, met vele honderden, onder de kromme kurkeik van Sichem. En dan vroeg Jozua: „Willen jullie de Heer dienen? Dat betekent: willen jullie dankbaar in het leven staan? Niet hebzuchtig en inhalig? Niet langer denken dat jullie alles op je eentje kunnen, dat jullie geen God meer nodig hebben? Willen jullie menselijke grenzen erkennen, en eerbiedig omgaan met de vele onopgeloste vragen? Willen jullie de afgoden van materialisme en egocentrisme hier begraven onder de kurkeik en luidop allen samen ‘dank U, Heer’ zeggen? Dank U om het leven, om de partner, om de kinderen, om het werk... Zoek maar zelf, maar zeg ‘dank U’.”

Na een kort beraad zeiden alle vertegenwoordigers van het volk, heel luid en herhaaldelijk: „God, zij dank. Ondanks alles, God, zij dank”. Toen stierf Jozua 110 jaar oud. Dankbaar dat hij had mogen leven.

Ik meen dat we drie takenlijstjes nodig hebben. Misschien op onze pc. Het eerste zal wel onze agenda zijn: *to do*, te doen, deze week. Het tweede is ook belangrijk: een lijstje van mensen aan wie we beloven te bidden. Ik heb dat in mijn brevier zitten. Het zijn intussen ettelijke kaartjes geworden. Soms bestaat mijn avondgebed gewoon in het overlopen van die namen. Er staan al wat kruisjes bij, mensen die overleden zijn.

Het derde lijstje is het belangrijkste, het is het Jozua-lijstje. Het is iets wat ik – na verloop van tijd – soms voorstel aan mensen, die veel verlies hebben geleden: „Maak een lijstje van de cadeaus die je de voorbije dag kreeg, de onverwachte, onverdiende geluksmomenten.” Zoals: „Er was een oude man, die je zei dat je de beste verzorgende was (van het voorbije kwartier)”. Of: „Trude zei voor het eerst ‘mama’ tot jou”. Of: „Je hebt bij de lift even ‘echt’ contact gehad met een collega, van wie de echtgenoot drinkt. Je ‘hoe gaat het met jou?’ kreeg een onverwachte intonatie, waaruit een gesprek volgde”. Of: „Je buur, een Nigeriaan, kwam een ei vragen. Je hebt er vier gegeven”. Of: „Je bent naar de federale vergadering van Welzijnzorg geweest, hoewel erg moe. Gelukkig dat je er was, want er waren veel verontschuldigheden”.

Was het niet Anne Frank, die in haar hopeloze situatie schreef: „Ik wil hardnekkig goede dingen zoeken.”? Dan krijgen de woorden van het instellingsverhaal in de eucharistie plots body: „Jezus dankte U, Vader – omdat Hij had mogen leven. Hij brak het brood en gaf het aan zijn vrienden.”